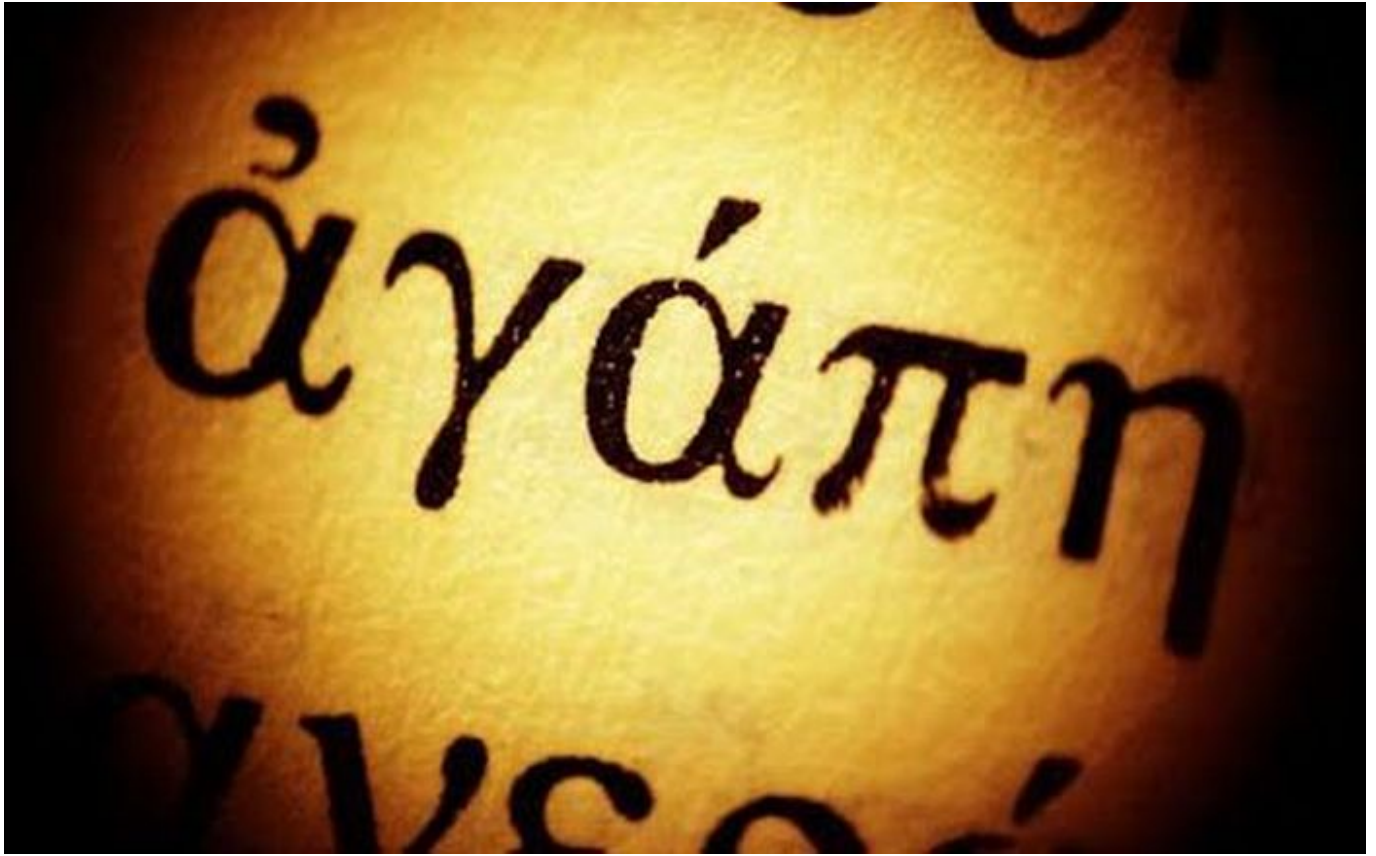

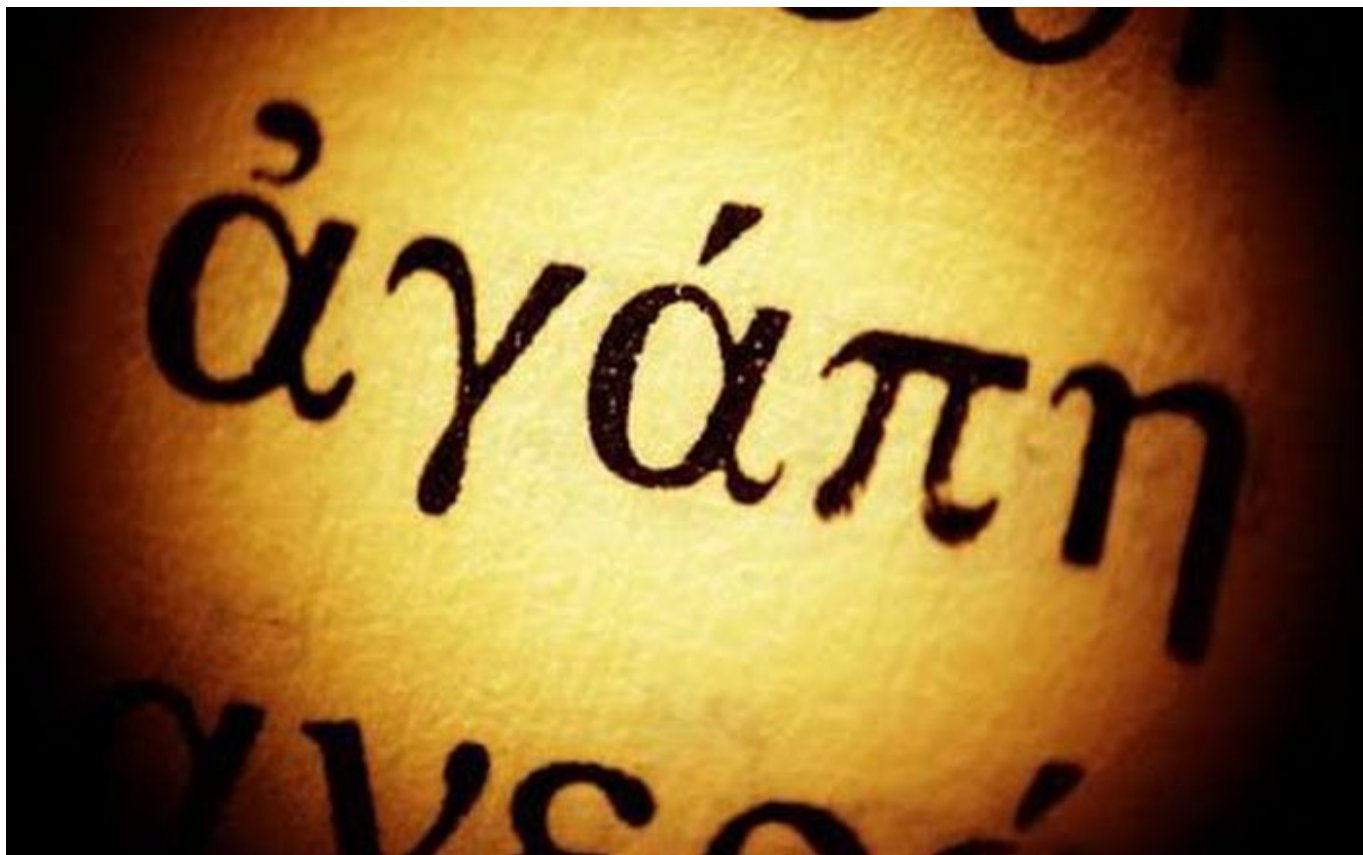
Γιὰ τὴν εὐγένεια

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μεγάλο κεφάλαιο ἡ εὐγένεια γιὰ τὸν πιστὸ ἄνθρωπο.

Συνήθως ὅμως, ἡ συμπαθητικὴ αὐτὴ ἀρετὴ τῆς εὐγενείας, μπαίνει ἀπὸ τοὺς πολλοὺς στὸ περιθώριο, καὶ θεωρεῖται μίᾳ ὑπόθεση ξεπερασμένη, ποὺ γιὰ νὰ σταθῆς σήμερα, πρέπει νὰ σὲ διακρίνει τὸ θράσος, ἡ ἐλευθεροστομία καὶ ἡ ἀναίδεια.

Ἡ εὐγένεια, θεωρεῖται σήμερα, νόμισμα ἀπηρχαιωμένο, πὺ θέση δὲν ἔχει στὴν σύγχρονη ζωὴ.

Ὡστόσο, οἱ ἀντιλήψεις αὐτὲς προδίδουν παρακμὴ καὶ ἐκφυλισμὸ στὶς ἀνθρώπινες κοινωνικὲς σχέσεις.

Ἡ εὐγένεια ποτὲ δὲν ξεπέφτει, ὅπως κι' ἡ μάνα πὺ τὴ γέννησε, ἡ ἀγάπη, γιατί γνήσιο παιδὶ τῆς ἀγάπης εἶναι.

Ἡ εὐγένεια συγκαταλέγεται στὸ σύνολο τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ εἶναι δείκτης τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας.

Ἡ διατήρηση τῆς εὐγενείας, τόσο στὴ δημόσια ὅσο καὶ στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ εἶναι κάτι ἀρκετὰ δύσκολο.

Λίγοι ἄνθρωποι μποροῦν νὰ καυχηθοῦν ὅτι διατηροῦν τὴν εὐγένειά τους καὶ στὸν ἰδιωτικὸ καὶ ἀπόλυτα προσωπικὸ τους βίο.

Ἐνας τέτοιος στάθηκε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος.

Φυλακισμένος στὴ Ρώμη, γράφει στὴ Β΄ του Ἐπιστολὴ στὸν Τιμόθεο: «Σὺ παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ ἀγωγῇ, τῇ προθέσει» (γ 10).

Ἐσὺ παιδί μου, τοῦ γράφει, ἔζησες τὴν διαγωγή μου καὶ ἀντελήφθης τὶς ἐσώτατές μου προθέσεις.

Σπάνιο πράγμα, νὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ προβάλει στοὺς συνεργάτες του, σὲ κείνους μάλιστα ποὺ τόσο καιρὸ ἔζησαν μαζί του, μία ζωὴ ἀγία ποὺ νὰ λαμπυρίζει μέσα ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τῆς εὐγενείας του. Θὰ πρέπει, ὅσοι πλησίαζαν τὸν Ἀπόστολο, νὰ ἔφευγαν διαφορετικοί.

Εἶχε ἓνα κάτι, ποὺ αἰχμαλώτιζε τοὺς συνομιλητές του. Ἦ καλύτερα, ἦταν ὁ ἴδιος κάτι. Ἦταν εὐγενής.

Ἡ εὐγένεια πάντοτε καλλιεργήθηκε ἀπὸ τὰ γνήσια χριστιανικὰ ἀναστήματα.

Ἀντικαθρεπτίζει δὲ πάντοτε, τὴν ἐσωτερικὴ ὁμορφιὰ τῆς ψυχῆς.

Εὐγένεια, δὲν εἶναι ἡ ὑψηλὴ καταγωγή, ἀλλὰ ἡ καλλιεργημένη ψυχὴ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι εὐγενὴς στὴν καταγωγή καὶ δοῦλος στὴν ψυχὴ.

Ἡ εὐγένεια δὲν κάνει διακρίσεις. Εἶναι ἡ ἴδια γιὰ ὅλους. Συμπεριφέρεται καλά, τόσο στὸν διάσημο ἄνθρωπο, ὅσο καὶ στὸν ἄσημο. Στὸν μικρό, ἐξίσου καὶ στὸν μεγάλο.

Ὅπως ἡ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς», ἔτσι καὶ ἡ εὐγένεια δὲν ζητᾷ τὰ ἴσα γιὰ νὰ προσφερθεῖ. Προσφέρεται ὅ,τι κι ἂν συναντήσῃ μπροστά της. Πουθενὰ δὲν συναντᾷ τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη χωρὶς τὴν εὐγένεια. Καὶ ποτὲ δὲν βρίσκεις τὴν ἀληθινὴ εὐγένεια χωρὶς τὴν ἀγάπη.

Ἡ εὐγένεια εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὁμορφους ἀνθοὺς τῆς ἀγάπης.

Εἶναι τὸ ξεχείλισμα, ὅ,τι ωραίου ὑπάρχει μέσα στὴν καρδιά.

Κατορθώνει, ὅ,τι δὲν πετυχαίνει ἡ βία καὶ ἡ ἀγένεια. «Μία σταγόνα μέλι, μαζεύει πιὸ πολλὰς μύγες, παρὰ ἓνα βαρέλι ξύδι», λέει μία ξένη παροιμία.

Ἡ εὐγένεια ἀκόμη, εἶναι καὶ μεταδοτικὴ.

Ἵποβάλλει, ὑποχρεώνει, ἐμπνέει, ἐπιβάλλεται. Ἡ παρουσία τῆς σοῦ δίδει τὸ αἶσθημα ὅτι βρίσκεσαι στὸ χῶρο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐγένεια, πραγματικὰ κατέχει τὸ μυστικὸ τῆς κοινωνικῆς κατακτῆσεως.

Χαρακτηριστικὰ τῆς εὐγενείας εἶναι ἡ πραότης, ἡ ἐξυπηρετηκότης, ἡ ἀνοικτὴ καρδιά, ἡ φιλοξενία, τὸ καλόκαρδο μειδίαμα, ἡ ἀπλοχεριά, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ εὐκρίνεια, ἡ ἀγάπη, ἡ διακριτικότης.

Τὸ «εὐχαριστῶ», ἐγκάρδιο καὶ εἰλικρινές, εἶναι τὸ «σῆμα κατατεθέν» της.

Ἡ Ἁγία Γραφή προσφέρει μερικές συμπυκνωμένες προτροπές γι' αὐτήν:

«Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἄλατι ἠρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἐνὶ ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι» (Κόλ. δ' 6).

«Τῆ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι» (Ρώμ. ἰβ' 10)

«Εὐχάριστοι γίνεσθε» (Κόλ. γ' 15).

«Ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε» (Ἄ' Πέτρ. ἄ' 15).

«Τύπος γίνου τῶν πιστῶν, ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ... ἐν ἀγάπῃ» (Α' Τίμ. δ' 12).

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, βαθειὰ καλλιέργησαν τὴν εὐγένεια.

Ἡ ἔρημος ποὺ κατοικήθηκε ἀπὸ Ἄσκητές, μετεβλήθη σ' ἓνα ἀπέραντο σαλόνι ἀπὸ ἀνθρώπους ἀληθινὰ εὐγενεῖς καὶ ἀνωτέρους.

Εὐγένεια δεμένη, μὲ ὄλο τὸν πλοῦτο τῆς χριστιανικῆς των καρδιάς.

Μερικὰ δείγματα γραμμένα ἀπὸ μία γνήσια ψυχὴ τῆς ἐρήμου, τὸν Ἅγιο Ἰσαὰκ τὸν Σύρο, φανερώνουν τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκταση αὐτῆς τῆς λαμπρῆς ἀρετῆς.

Μὲ τὴν παράθεση μερικῶν ἀπ' αὐτά, θὰ κλείσωμε καὶ τὸ θέμα μας.

«Ἔχε τὴν γλῶσσα σου καλὴ καὶ ἀτιμία δὲν θὰ σὲ συναπαντήσῃ».

«Ἀπόκτησε χεῖλη γλυκά, καὶ ὄλους φίλους θὰ τοὺς ἔχεις».

«Μίκρυνε τὸν ἑαυτὸ σου μπροστὰ σὲ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ θὰ ὑψωθεῖς πάνω ἀπ' ὄλους τοὺς ἄρχοντας τούτου τοῦ κόσμου».

«Πρότρεχε ὄλους στὸν χαιρετισμὸ καὶ θὰ τιμηθεῖς πιὸ πολὺ ἀπὸ κείνους ποὺ προσφέρουν πολύτιμο χρυσάφι».

«Καταφρόνησε τὴν τιμὴ γιὰ νὰ τιμηθεῖς, καὶ μὴ τὴν ἀγαπήσεις γιὰ νὰ μὴν ἀτιμασθεῖς».

«Μὴ ἀηδιάσεις τὴν δυσοσμία τῶν ἀρρώστων καὶ μάλιστα τῶν πτωχῶν, γιατί καὶ σὺ σῶμα φέρεις».

«Ὅταν συναντήσεις κάποιον, ἀνάγκασε τὸν ἑαυτὸ σου νὰ τὸν τιμήσῃ πιὸ πάνω ἀπ' ὅτι ἀξίζει. Χαιρέτισε τὸν θερμά. Παίνεσε τὸν. Ὅταν ἀπομακρυνθεῖ, πὲς γι' αὐτὸν

κάθε καλὸ καὶ τίμιο λόγο.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ τὸν κάνεις καλύτερον ἀπ' ὅτι εἶναι. Πάντοτε ὁ τρόπος αὐτὸς νὰ σὲ χαρακτηρίζει. Νὰ εἶσαι δηλαδὴ εὐπροσήγορος πάντοτε καὶ νὰ ἀποδίδεις τὴν τιμὴν σὲ ὅλους».

«Μὴ διακόψεις τὸν συνομιλητὴ σου γιὰ νὰ πεῖς τὴ γνώμη σου σὰν ἀμαθὴς καὶ ἀπαίδευτος».

«Μὴ ξεγυμνώνεσαι μπροστὰ στοὺς ἄλλους».

«Ἀπομακρύνσου ἀπὸ τὴν παρρησία (τὴν ὑπερβολικὴ οἰκειότητα) σὰν ἀπὸ τὸν θάνατο».

«Μὴ φτύσεις μπροστὰ σὲ ἄλλους. Ὅταν θεὸς νὰ βήξεις, στρέψε τὸ πρόσωπό σου πίσω».

«Μὲ σωφροσύνη φάγε καὶ πιὲς ὅπως ἀρμόζει σὲ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ».

«Μὴν ἀπλώσεις τὸ χέρι σου νὰ πάρεις κάτι μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μὲ ἀναίδεια».

«Ἐὰν φιλοξενήσεις κάποιον, πρότρεψε τὸν μία καὶ δύο φορές νὰ φάγει, καθισμένος καὶ σὺ συνεσταλμένα μαζί του στὸ τραπέζι».

«Ὅταν χασμουριέσαι, βάλε μπροστὰ τὸ χέρι σου. Κρατώντας τὴν ἀναπνοή σου θὰ σοὺ περάσει».

«Ὅταν μπεῖς στὸ σπίτι ἐκείνου ποὺ σὲ φιλοξενεῖ μὴ στρέφεις ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ τὰ μάτια σου ἐξετάζοντας τὰ γύρω ἀντικείμενα».

«Μὴ μπεῖς αἰφνίδια σὲ ξένο σπίτι ἢ δωμάτιο, ἀλλὰ νὰ κρούσεις προηγουμένως ἀπ' ἔξω, κι ἀφοῦ προτραπεῖς νὰ μπεῖς, τότε πέρασε μὲ πολλὴ εὐλάβεια».

«Μὲ ἡρεμία ἀνοιξε καὶ κλεῖσε, τόσο τὴ δική σου πόρτα ὅσο καὶ τὴν ξένη».

«Μὴ περπατᾶς ἄτακτα καὶ τρεχαλέα, ἐκτὸς ἂν βιάζεσαι πολὺ».

«Κουβέντιαζε μὲ ὅλους ἡρεμα».

«Μὲ σωφροσύνη κοίταξε τοὺς ἄλλους, καὶ τὰ μάτια σου μὴ τὰ χορτάσεις ἀπὸ τὸ κοίταγμα ξένου προσώπου».

«Ὅταν βαδίζεις μὲ ἀνωτέρους σου, μὴ τοὺς προσπερνᾶς στὸ βάδισμα».

«Κάθε σου φυσική ανάγκη με εύλάβεια νὰ τὴν ὑπηρετήσεις ντρεπόμενος τὸν Φύλακά σου Ἄγγελο».

«Φυλάξου ἀπὸ τὰ μικρὰ γιὰ νὰ μὴ πέσεις στὰ μεγάλα».

«Νὰ θεωρεῖς ξένο τὸν ἑαυτό σου ὅπου κι ἂν βρεθεῖς, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴ ζημιὰ ποὺ κάνει ἡ παρρησία».

Πηγή: agiazoni.gr